

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016r.

sprawy **P. D.**

skazanego za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. F. -
Kancelaria Adwokacka w K. - kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści
dwa złote osiemdziesiąt groszy) zł w tym 23 % VAT za
sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**3) zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 września 2015 roku (sygn. akt II K (...)) Sąd Rejonowy w J. skazał P. D. za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności. Nadto sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. C. zadośćuczynienie na podstawie art. 46 § 1 kk.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł obrońca oskarżonego oraz prokurator. Obrońca P. D. zakwestionował udział swego mandant w pobiciu P. C. i stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących tej okoliczności wnosił o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. W apelacji, obrońca podniósł również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczący okoliczności skutkujących przyjęciem chuligańskiego charakteru czynu przypisanego oskarżonemu.

Prokurator zaskarżył wyrok sądu I instancji na niekorzyść oskarżonego w zakresie kary i stawiając zarzut rażącej niewspółmierności, domagał się zmiany wyroku w tej części i wymierzenie P. D. kary 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 5 lutego 2016 r. (sygn. akt VII Ka (...)) uwzględnił wyłącznie apelację prokuratora i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył do 2 lat wymierzoną P. D. karę pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wywiódł obrońca P. D.. W kasacji podniósł zarzut rażącej obrazę prawa procesowego, a to art. 4, art. 5, art.7, art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego P. D. jest oczywiście bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k.

Należy podnieść, że w przedmiotowej sprawie skarga zmierzała do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych oraz oceny materiału dowodowego.

Zarzuty kasacyjne w znacznym stopniu stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, podobnie jak podniesione na ich uzasadnienie argumenty. W rezultacie, co wskazano wyżej, autor stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Tymczasem postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczenia zapadłego w sądzie pierwszej instancji.

Kasacja wywiedziona została zatem wbrew treści art. 523 § 1 k.p.k.

Przypomnieć także trzeba, że naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej.

Podobnie art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.

Wskazać należy też, że co do zasady zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne. Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Art. 410 k.p.k. nie ma zaś zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II – instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

W tej sytuacji „kasacyjny” charakter ma wyłącznie zarzut obrazy art. 457 § 3 k.p.k. (nie zaś art. 457 § 2 k.p.k. – zmiana ustawy w tym zakresie nastąpiła w 2003 r.). Nie można jednak przyjąć na gruncie niniejszej sprawy, że Sąd Odwoławczy złamał wskazany przepis skoro wskazał w stopniu należyтым, czym kierował się wydając zaskarżony wyrok i dlaczego zarzutów podniesionych w apelacji obrony nie uznał za zasadne, w przeciwieństwie do tego, który postawił oskarżyciel.

Uzasadnienie kasacji sugeruje, jakoby podstawą przyjęcia przez Sąd Rejonowy sprawstwa oskarżonego P. D. były wyłącznie zeznania świadka A. K. i pokrzywdzonego P. C..

Należy więc podkreślić, że chociaż istotnie zeznania te były decydujące dla rozstrzygnięcia sprawy, to nie były przecież jedynymi świadczącymi przeciwko oskarżonemu. Na stronie 5 uzasadnienia swego wyroku Sąd Odwoławczy wskazał też na wagę potwierdzających te zeznania dowodów z opinii biegłego z zakresu medycyny i zeznań świadka M. G..

Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor prezentując własną ocenę dowodów, a więc w sposób niedopuszczalny na tym etapie postępowania kwestionuje prawidłowość dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

W tej sytuacji zatem, tak sformułowane zarzuty naruszenia prawa procesowego nie mogły zostać uznane za zasadne, choćby w najmniejszym stopniu.

Przypomnieć też warto, że Sąd Najwyższy, zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k. rozpoznaje kasację wyłącznie w granicach podniesionych zarzutów, a wyjątkowo jedynie szerzej, gdy zachodzą okoliczności wskazane w art. 439 k.p.k., co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji zasądzono w wysokości 1/2 opłaty maksymalnej – § 4 ust. 1 w zw. z § 17 ust.3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801), gdyż obrona w swym wniosku nie wskazała żadnych okoliczności powodujących, że sprawa winna być oceniana jako w wysokim stopniu zawiła ani powodujących szczególny nakład pracy ze strony adwokata – § 4 ust. 1 tego rozporządzenia.

Skazanego P. D., uwzględniając jego sytuację majątkową, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.